

v cerkev in na svoje grobove. Nekoč je v visokem snegu obnemogla, da jo je našel Rok in nesel nazaj domov. Tako se ga je spomnila iz mladih let. Odslej ji je služil: utiral gaz k zornicam in ponoči pel: »Sedma je Mati žalostna, osma, veselja nebeškega, devet je korov angelov, deset zapovedi Boga, enajst je tavžent teh devic, svete Uršule družic...«

»Lonček vročega mleka je dobival za to budnico vsako zimsko noč na Rotijinem oknu, ko je prišel ob enajstih mimo. Sedem zim zapored vsako noč. V osmi zimi za praznik svete Lucije ni našel nič. Začudil se je, zakaj pri Rotiji je gorela luč. Odpel je svoj del in šel. Opolnoči se je vrnil, ob eni, ob dveh, ob treh. Mleka ni bilo. Ko se je zdanilo in je videl, da so vrata k Rotiji samo priprta, je vstopil. Našel je gospo v naslanjaču. Mislil je, da spi. Na mizi je bil njegov lonček mleka. Popil je. Potem pa ga je groza stresla. Lice gospe Rotiji je bilo bolj belo kot mleko. Zvesti čuvaj je dahnil gorak poljub vanje. Pa ga je mrzlo streslo v vse ude, še v levo nogo in desno roko.«

»Tako je vrnil poljub za poljub. V deveti zimi nekoč je sedel truden na Rotijin grob. Tako so ga našli zjutraj mrtvega. Nič več ga ni zeblo ne v prazen rokav ne v lesen količ.«

— — —

»Gospod Frhancé!« je vzkliknila gospa Marija, »ta zgodba! Saj ste jo pisali Vi!«

»Jaz, gospa Marija!« je odvrnil svetlo stari šolnik.

»Pa o roži loški veselo povest?«

»Jaz.«

»In žalostno iz Kranja?«

»Jaz.«

»In siromak Peter Roža?«

»Peter Roža, siromak. Ne hudujte se nanj. Saj brali ste vendar, Vi, rajna Vaša mati in gospa Meta Sajveškako.«

Tako je zrastle tisto uro iz svoje moči gospod svetnik Orešec in je stal poveličan, lepši mimo svojega davnega prednika, božanstvenega Odiseja pred Fajaki, pred kraljem in pevcem in lepo hčerko Navzikajo...

Gospa Marija pa je hitela oznanjat sestri Meti čudno vest. Potem so v Begunjah praznovali v skromni domačnosti zaroko gospodične Anice in gospoda doktorja Juriča. Ženin je povabil gospoda Orešca za svojo

pričo pri poroki. Zdrav, pomlajen se je stari gospod nato poslovil od Begunj, da se vrne na Okroglo. Bila je njegovih starih poti pet a ekloga...

»Ali ne morda zadnja, kakor v lepi pravljici?«

»Zadnja! Saj veš, kako!« — (Konec.)

PESMI.

FRANCÈ VODNIK.

Zapuščen.

Pod zarjami večernimi je šla
moja deklica
in bila je kot noč temná.

Kot rože, ki jih je nosila
večeru njena drobna dlan —
meni so vžgale rano v srcé.

Sam vase sklonjen, bled nad grobom sanj
zaradi nje, ki je v blesku zarij šla,
sem dolgo jokal zapuščene solze vanj...
(Pod belim nebom črni ptič motno vesla.)

A ko zajoka mesec vrh neba,
bo zadnja žalost mimo šla
in omáhnile mi bodo rôke
in omáhnilo mi bo srcé.

Očiščenje.

Kaj sem vam storil, sestré,
da tako temno jokate v me —
ali morda ihtite za moje grehe?
(Jaz sem grešil nad vami, o čiste!)
Kako vaša bela telesa v noč ihté —
oh, odpustite mi, sestré!

Sen in pesem nad vsem stvarstvom bdita
kot lučki zadnji; čezinčez mesečina razlita.
Sam vase kot v brezdno padam jokajoč
in do belega jutra vso noč
mi srčne rane krvave —
oh, odpustite mi, sestré!

Zadnjo rožo venečo roka drži,
s plamenom belim v srcu gori
samotna večna luč kesanja
za svetlo milost odpuščanja...
a božji angel mimo gre —
oh, odpustite mi, sestré!